

HÍRADÓ

KÖNYVTÁRI

XXXIX. ÉVF. 4. SZÁM 1995. ÁPRILIS

A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár
dolgozóinak tájékoztatója

RÖVID BESZÉLGETÉS DR SCHIFFER JÁNOSSEL, Budapest főpolgármester-helyettesével

Belépve a Városházára, a belső udvar látványa elkápráztatott. Én még életemben ekkora aranyesőt nem láttam.

Szerettem volna szimbólikus jelentést tulajdonítani a tüneménynek, de azonnal óva intettem magam, most nem az aranykor van, amikor a szakma javasol, a fenntartó pedig elegánsan finanszíroz.

Különbén sem vagyok az izmos könyvtári lobby képviselője, csak egy szerény, tapogatózó tudósító.

Mindjárt beszélgetésünk végszavát idézem: „Majd összehozom magát a Bokros úrral...”

Így búcsúzott tőlem Schiffer János. Azonnal tudomásul vettem, hogy ma már nem képzelhető el olyan hivatalos beszélgetés (magánbeszélgetés sem), ahol ne idéződné fel két markáns szemöldök és egy ugyancsak markáns bajusz...

Beszélgetésünk időpontja tehát március vége, az azóta „szomorú vasárnap”-ként definiált bejelentések utáni idő.

Mielőtt felkerestem a főpolgármester-helyettes urat, igyekeztem „felkészülni belőle”. Ma már nem segít ugyanis a több éves személyes ismeretség, a „közhasznú információ” együttes kitalálásának melengető emléke.

Mint egy strukturalista nyelvész, úgy olvastam az újságokban megjelent nyilatkozatait, hogy hány-szor és milyen szöveggömbölyben találok meg a „könyvtár” szót.

Nos, mint nyelvész, elégedett lehetek. Az eredmény kedvező. Emlégetve vagyunk, elismeréssel, felelősséggel, de mit jelent ez a gyakorlatban?

H.K.: Elképzelhető valamiféle új prioritás felállítás, elképzelhető, hogy a kultúra támogatási rendszerében a könyvtárak kedvezőbb pozícióba kerülnek?

S.J.: Nines prioritás. A helyes egyensúly megtalálása a cél. Nem lehet egymással szembeállítani a különböző kulturális intézményeket, mint ahogy a nagy reprezentatív intézményeket sem lehet a kis, helyi igényeket kielégítőké elé állítani. A 90-es évek elején kialakított gondolkodást kell megváltoztatni, és ezt követően a szerkezetét is, amely politikai okokból aránytalanra sikeredett.

H.K.: Milyen változtatásra gondol?

S.J.: Eddig mind a területi, mind az ágazati támogatásban előnyt élveztek a színházak, talán még a zene is és a kiállító termek, holott ezeknél elképzelhető, hogy jobban be tudnak tagozódni az önfinanszírozó, vagy más, az állami támogatáson kívül eső rendszerbe.

A közgyűjtemények és az iskolák valóban rászorulnak az állami támogatásra.

Nem azt mondjuk, hogy kevesebb színház vagy kevesebb intézmény legyen, hanem azt állítjuk, hogy a főváros kevesebb színház, intézmény támogatásában vegyen részt.

H.K.: Hogyan tud kivonulni a főváros az eddigi támogatási rendszerből?

S.J.: Nem hiszek a teljes privatizációban, csak az arányok megváltoztatásában. A mozik példája mutatja, hogy bizonyos fokig végre lehet ezt hajtani. A tömegigények eltartják magukat, de pl. az ART-mozi hálózatot támogatni kell. Valami ilyesmit kellene megteremtteni a színházak esetében is.

H.K.: Várható tehát, hogy a közgyűjtemények támogatása legalább az infláció mértékével növekedjék?

S.J.: Ha az előbb vázolt átalakítás végbemegy, várható, hogy bizonyos összegek felszabadulnak és azt át lehet csoportosítani a könyvtárak és az iskolák támogatására.

A könyvtári hálózatot nemcsak szakmai szempontból kellene felülvizsgálni, hanem gazdaságossági szempontból is. Lehet, hogy egy frekvenciált helyen lévő helyiségben működő könyvtár átköltetésével sokat lehet nyerni. A könyvtár önfinanszírozó törekvései csak töredéket termelnek, a helyiséggazdálkodással többet lehetne elérni. Az újpesti könyvtár példája mutatja, hogy ez egy járható út. Mi arra törekszünk, hogy költségvetési okokból egyetlen könyvtárat se kelljen bezárni, de ez nem jelenti azt, hogy ne lennének olyan pontok, amelyeket racionálisan ki lehet váltani, amelyek megszűnése nem veszteség, hanem nyereség.

Erre a racionalitásra a 96-os költségvetés rá fog kényszeríteni mindenkit.

H.K.: Ha folytonosan ecsetelnék a könyvtárak drámai helyzetét, javulnának a lehetőségeink?

S.J.: Tudomásul kell venni, hogy a könyvtár nem sokkoló erejű. Ha megszűnik egy szolgáltatás, az nem sokkolja sem a fenntartót, sem pedig a polgárokat.

A lakosság alapvető érdeke, hogy a könyvek valahogy elérhetőek legyenek, és ezt az önkormányzatunk ma működőképesen, ésszerűen biztosítani tudja. A város vezetése ennél többet nem kíván.

H.K.: Milyenek a távlatok?

S.J.: Pillanatnyilag a túlélésre kell berendezkedni. Kétségtelen, hogy a közkönyvtárak szerepe ma sokkal nagyobb, mint volt tíz évvel ezelőtt, amikor létezett a szakszervezeti hálózat, működtek az isko-

társadalmi szükségletek gondos mérlegelése alapján a legfontosabb szolgáltatások színvonalát. A városi könyvtárak és a volt pénzügyi könyvtárak is egy-egy családban. Ma a fővárosban jószereivel csak az önkormányzatokra lehet számítani. Tudom, hogy rosszabb körülmények között dolgoznak, mint a vidéki városok közül sokban, nem beszélve a külföldi lehetőségekről.

H.K.: Idézem egy korábbi mondatát: „Most az a célunk, hogy az intézményeket életben tartsuk, fejlesztésükre csak később kerülhet sor.”

Nem kell attól tartani, hogy ez a mondat oly módon változik meg, hogy ma még életben tartjuk az intézményeket és csak később gondolunk a bezárásukra?

S.J.: Nem, ezt mi semmiképpen nem akarjuk, de minden közös erőfeszítést meg kell tennünk, hogy a meglévő forrásokat ésszerűen és hatékonyan tudjuk felhasználni.

H.K.: Köszönöm a beszélgetést.

Utóirat: A múlt héten újra találkoztam a főpolgármester-helyettes úrral, a Kulturális Követők Kamarájának két napos konferenciáján, ahol „A kultúra pénze és a pénz kultúrája” volt a téma és ahol ismét bátorító mennyiségben szerepelt a könyvtár. Szinte egyetlen felszólaló sem volt, aki ne állította volna, hogy a könyvtárak támogatása ma elsőbbséget kíván.

Úgy legyen...

Az interjút készítette:
Havas Katalin

A SZOLGÁLTATÁSOK ÉS AZ ERŐFORRÁSOK ÖSSZHANGJÁNAK MEGTEREMTÉSE A FŐVÁROSI SZABÓ ERVIN KÖNYVTÁRBAN

A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár az elmúlt években szolgáltatásainak érdemi csökkentése nélkül bírkozott meg a folyamatosan szűkülő erőforrások okozta nehézségekkel. Az 1995. évi költségvetés adottságai, a növekvő költségek és a közkiadások visszafogásának trendje most arra kényszeríti a könyvtárat, hogy szolgáltatásait a csökkenő erőforrásokkal arányosan, komoly mértékben visszafogja. A könyvtárhasználat dinamikus növekedése eddig nem indította arra a felelős tényezőket, hogy felülvizsgálják az egyes kulturális területek ráfordításainak arányát, s a könyvtárat kedvezőbb pozícióba juttassák. Ezért a FSZEK vezetésének kényszerű intézkedéseket kell tennie a szolgáltatások visszafogására. Közintézmény jellegéből következően nem indíthat kalandor akciókat, hanem érintetlenül hagyva, másutt azonban lényeges, de nem visszafordíthatatlan korlátozásokat vezessen be.

Korábbi erőfeszítések

A FSZEK éve óta küzd a folyamatosan beszűkülő erőforrások és a működési kiadások állandó növekedése közötti feszültséggel. Az előző évek során minden évben nyílt valamiféle szerény lehetőség a feszültség enyhítésére., pl.

- a bérek karbantartására egy ízben 20%-os, majd később egy 10%-os létszámcsonkítás,
- a két bibliobusz és telephelye felszámolása,
- egy sor kisebb fiókkönyvtár megszüntetése, összevonása kedvezőbb telephelyen vagy az anyaiskolának történő átadása,
- a nagy társadalmi igényt kielégítő, de nem kifejezetten alapvetőnek tekinthető szolgáltatások (videokazetta, CD) önköltséges alakra helyezése,
- a beiratkozási díj és a késedelmi díj többszöri, radikális megemlése,
- a fővárosi tulajdonba került épületekben elhelyezett könyvtárak lakbérfizetés alóli mentesülése,

- a nélkülözhető helyiségek bérbeadása,
- a karbantartási, munkák saját rezsisben való elvégzése,
- a Központi Ellátó Szolgálat felállítása a könyvtárak állományfejlesztésének kiegészítésére,
- egyes szolgáltatások, tevékenységi formák felszámolása vagy jelentős mérvű csökkentése (a bibliográfiai osztály megszüntetése és helyette a közhasznú információs szolgálat megszervezése, a kiadványi tevékenység messzemenő visszafogása, a módszertani osztály, a személyzeti osztály, az igazgatási osztály megszüntetése és funkcióik más egységekre való telepítése, a saját fotórészleg feladása stb.)

Az 1995. évi költségvetés

A fenti, nem teljes felsorolással azt kívántuk érzékeltetni, hogy a FSZEK valóban megtette eddig a tőle telhetőt. Az 1995-ös költségvetés ismeretében és a saját lehetőségek kimerültével azonban meg kell állapítanunk, hogy a rendelkezésünkre álló erőforrások nem teszik lehetővé, hogy változatlan szinten működjen a könyvtár, nyújtsa szolgáltatásait. A költségvetési források beszűkülésének súlyos mértékét jellemzi, hogy

- az 1994. évi költségvetési támogatás nominális értéke 1%-kal nőtt, miközben az infláció várható mértéke 25-30%, s különösen érzékenyen érint bennünket az energiaár és a telekommunikációs díjak emelkedése,

- évek óta jelezzük, hogy évről-évre kevesebb könyvet és más dokumentumot tudunk vásárolni egyre növekvő összegért, - míg 1993-ban mintegy 49 millió forintot fordítottunk beszerzésre (ebben az összegben természetesen nem szerepel a videokazettákra költött összeg), addig 1994-ben - a Fővárosi Közgyűlés által megszavazott 15 milliós keretemeléssel és a külső támogatásokkal együtt - 63,2 milliót, s 1995-ben költségvetésünkben 50 milliót irányozhattunk elő állománygyarapításra, - a könyvek ára pedig az inflációt meghaladó mértékben emelkedik,

- a beralap volumene az idén sem követte a növekvő igénybevételt, évek óta csak a központilag engedélyezett béremelkedések és pótlékok növelik, a rohamosan emelkedő használatot nem követte a munkaerőalap bővülése.

Távolabbi kilátások

A nehéz helyzetet válságossá súlyosbítják a távolabbi kilátások: az országos és a fővárosi előrejelzések mind arról szólnak, hogy az államháztartási reform során tovább csökkennek a köz-, ezen belül a kulturális kiadások.

A művelődéspolitikai elsőbbségi rendje

A könyvtári ellátás helyzetén csak az javítana, ha a politikai tényezők újra átgondolnák a kultúra területén érvényesítendő elsőbbségi rendet, s ezzel együtt a finanszírozás gyakorlatát és módszereit.

Kérdés, számíthatunk-e erre. Az eddigi tapasztalatok szerint nem: a csökkentés egyaránt érintett eddig minden kulturális intézményt és szolgáltatást, a könyvtár, mint a művelődéshez és információhoz való jog alapintézménye nem részesült megkülönböztetett elbánásban.

Rohamosan nő a könyvtárhasználat

Pedig a használat növekedésében megnyilvánuló társadalmi szükséglet messzemenően indokolná az anyagiakban is megnyilvánuló különös törődést. A könyvtárak igénybevétele évek óta nő, csak 1993-ról 1994-re 11 500 új olvasó iratkozott be, s az olvasóközönség létszáma 192 177 főre nőtt. A kiköleszött egységek száma 6 610 763 darab (az 1993-as forgalomhoz képest több mint 700 000 a növekmény). Joggal mondhatjuk, hogy a kulturális intézmények közül a könyvtár az, amely a legszélesebb társadalmi rétegekhez szól, s amelyre egyre nagyobb szüksége van mindenkinek. A prognózisok arra mutatnak, hogy ez a tendencia nem áll meg, sőt fokozódik, hiszen az oktatási intézményekben általánossá válnak a könyvtárhasználatra épülő módszerek, az információk mindennapi szükségletté váltak eddig könyvtárat nem használó körökben is, a könyváremelkedéssel pedig mind kevesebben tudnak lépést tartani.

Kényszerű visszafogás

Mindent összevetve - ha fenntartója nem képes vagy nem tud többet fordítani a könyvtári szolgálatra, - a FSZEK-nek a rendelkezésére bocsátott mindenkori összegből kell gazdálkodnia, minden forintot a lehető leghatékonyabban felhasználnia, s a könyvtári ellátást a lehetőségekhez képest optimálisan biztosítani. Ez azonban számos területen visszafogással jár, hiszen csökkenő erőforrásokkal nem lehet minden szolgáltatást ugyanazon a színvonalon fenntartani. Mi legyen a követendő út?

Nem vállalható lépések

A FSZEK számára nem jelent alternatívát a más intézmények által követett módszerek alkalmazása, tehát

- a társadalombiztosítási járulékot pontosan kell fizetnünk,

- adókötelezettségeinket teljesítenünk kell,

- nem jelenthetjük ki szeptemberben, hogy elfogyott az éves költségvetés és bezárjuk a könyvtárakat,

- nem teremthetünk kész helyzetet szanalási kötelezettséggel fenntartóink számára.

A követendő út: elvek és intézkedések

Ugyanakkor a FSZEK vezetése arra sem vállalkozhat, hogy egyszerűen hagyja, a dolgok menjenek a maguk útján, hogy a könyvtári munka és ellátás színvonala mind alacsonyabbra süllyedjen, a legjobb munkaerők elhagyják a könyvtárat, az állományok ne feleljenek meg a használói igényeknek, a könyvtári technológia megkegyeljen a manu-

ális módszerek mellett, fontos fejlesztési projektek szüneteljenek, kihasználatlanul maradjanak adódó lehetőségek, egyszóval nem térhet a vegetálás, az először lassabb, majd egyre gyorsuló hanyatlás útjára.

A követendő út tehát nem lehet más, mint amelyen eddig is jártunk:

- a rajtunk kívül álló, általunk meg nem változtatható körülményekhez (az éves költségvetések, a közkiadások általános trendje stb.) kell alkalmazkodnunk, hogy az időben megtett lépésekkel nagyobb bajokat, kényszerintézkedéseket előzhessünk meg,

- nem szabad szétaprózni az erőforrásokat, mert ezzel az általános hanyatlást készítenénk elő, hanem a társadalom legfontosabb igényeinek kielégítésére kell összpontosítanunk őket, számolva azzal, hogy az egyes területeken fejlesztést, másokon szintentartást, s ismét másokon visszafogást eredményez,

- a könyvtári ellátás minőségi összetevőire kell az erőforrásokat összpontosítani, akár azon az áron is, hogy a mennyiségi mutatók visszaesnek, mert csak így lehet a csak a könyvtár által kielégíthető, a társadalom egésze szempontjából döntő fontosságú igényeknek eleget tenni,

- pozitív megkülönböztetést kell kapniok a tanulmányi és a fővárosi lakosság mindennapi életével, munkájával, társadalmi létével kapcsolatos információs és művelődési igényeknek,

- az országos információs és könyvtári feladatok ellátásához központi állami támogatásra számíthatunk; ennek hiányában e szolgáltatásokat a közvetlenül jelentkező igényekhez kell szabni,

- az állományfejlesztés során, s ennek következtében a szolgáltatások fenntartásában is előnyben kell részesíteni a hálózatban kulcsszerepet betöltő nagyobb könyvtárakat, s különösen a központi könyvtárat, mint amely jellemzi az egész rendszer teljesítőképességét,

- a beiratkozási díjat közelíteni kell az előző évben beszerzett könyvek átlagárához (a felnőttek beiratkozási díja most 250 forint, az 1994-ben beszerzett könyvek átlagára a hálózatban 400-500, a központi könyvtárban 500-600 forint), s vissza kell témi ahhoz a gyakorlathoz, hogy a beiratkozás a jövőben csak annak a könyvtárnak a használatára jogosítson fel, ahol az történt,

- legfőbb és legértékesebb erőforrásunk a szakképzett személyzet, tehát mindent el kell követnünk megtartása és az inflációt legalább távolról követő bérezése érdekében (1995-ben 10-15%-os béremelés lenne indokolt), ha másképpen nem megy, a munkavállalók számának csökkentésével (törekedni kell arra, hogy ez az intézkedés lehetőleg ne érintse a közalkalmazotti jogviszonyban állókat), tudomásul véve az ebből értelemszerűen következő szolgáltatáskorlátozást és a könyvtár-

használati mutatók visszaesését,

- messzemenően ki kell használni az irányítási reformból adódó racionalizálási, munkaszervezési előnyöket,

- a visszafogások előkészítése érdekében haldéktalanul alkalmazási zárlatot kell bevezetni (a feltétlenül szükséges munkaerőt átcsoportosítással kell biztosítani vagy helyenként előre kell hozni az 1995. szeptember 1-jére tervezett korlátozószakot),

- a fiókkönyvtárak számát nem kívánjuk csökkenteni (bár továbbra is számolni kell a könyvtárak bezárásával, mint alternatívával), az egységekre fordított személyi és anyagi erőforrásokat azonban a társadalmi hasznosságtól függően az eddigieknél sokkal differenciáltabban kell megállapítani,

- elő kell készíteni a legkisebb, körülhatárolt lakóövezeteket ellátó fiókkönyvtárak társadalmi kezelésbe való adását,

- a megmaradt egységek helyiségeit, berendezését karban kell tartani, nem engedhető meg az épületváyon lepusztulása,

- új egységek nyitására csak akkor kerülhet sor, ha a fenntartási költségeket a Fővárosi Közgyűlés vagy szerv (pl. kerületi önkormányzat) fedezi,

- a jövőt érintő fejlesztéseket nem szabad feladni vagy szüneteltetni (pl. számítógépesítés, kulcs-helyzetben lévő könyvtárak létrehozása),

- mindent el kell követni külső támogatók megnyerése érdekében (a nehézséget az jelenti, hogy külső szervek szívesebben szponzorálják a könyvtár járulékos feladatait, mint alapfunkciót), különösen a kerületi önkormányzatok állományfejlesztő-könyvtár- fenntartó segítségét kell megnyerni (itt azonban megjegyzendő, hogy a kerületi önkormányzatok egyéb terheik miatt egyre kevésbé képesek és képesek a könyvtári szolgáltatást támogatni, több kerületben már évek óta egyetlen forintot sem áldoznak erre a célra),

- kapcsolatszervezési és marketingmunkánk hatékonyságát fokozni kell, kettős céllal: egyrészt külső támogatások megszervezése, másrészt az anyagi források odaítélésében megnyilvánuló társadalmi értékrendnek a könyvtári ellátás javára történő megváltoztatására.

Szolgáltatáscsökkentési terv

A fenti alapelvek és általános irányok figyelembevételével, az 1995. évi költségvetés kereteivel és az elkövetkező évek trendjével számolva a FSZEK-nek ki kell dolgoznia azt a szolgáltatáscsökkentési tervet, amelynek első lépcsőjét már 1995. szeptember 1-jén életbe kell léptetni. A tervet jóváhagyás végett 1995. május 15-éig a Fővárosi Közgyűlés Kulturális Bizottsága elé kell terjeszteni.

Budapest, 1995. március 31.

Kiss Jenő
főigazgató

MIÉRT ÉPPEN SZOLGÁLTATÓHÁZ?

Interjú Deák Sándorral

Gujgiczer Imréné: Az a megtiszteltetés ért, hogy az épülő szolgáltatóhárról faggathatom a gazdasági igazgató urat. Megpróbálok tömören fogalmazni: Mi - Mennyi?

Deák Sándor: Hogy mi és miért, azt egy öreg „szabóervínesnek” jobban kell tudnia, hiszen én még alighanem hátulgombolós gyerek voltam, amikor a könyvtárban felmerült a szolgáltatóház igénye azért, hogy a könyvtárakat jobban, gyorsabban, gazdaságosabban lehessen kiszolgálni. Az évek folyamán az igény erősödött.

Mint tudott, a telek - ahol épül a ház - a miénk. Úgy 1989 körül sikerült egy francia céget találni, akikkel előrehaladott tárgyalásaink voltak arra vonatkozóan, hogy apportként bevívte telkünket, az általuk épített épületben két szintet biztosítanak számunkra. Ekkor azonban a felelős Tanács - arra hivatkozva, hogy mi nem használjuk - kisajátította a telket. Természetesen a könyvtár nevében bírósághoz fordultam és csodák csodájára, a bíróság a javunkra döntött. Ehhez azonban egy év kellett, és a franciák nem voltak kitartóak...

... Akkor meg BKV-sok döntöttek úgy, hogy a mi telkünkön kell építeniük egy áramátalakítót, és ezért - egyhén szólva is - igen csekély mértékben akartak kárpótolni bennünket. Hivatkoztak arra, hogy csak a telek vége, meg hogy csak kis épület stb. Miután ez így számunkra nem volt tetszetős, - és miután a főváros is érezte, hogy a könyvtárat nem illik kisemmizni -, végül sikerült jó döntést kipréselni. Épüljön áramátalakító, de épüljön meg a szolgáltatóház is (hál' Istennek, tudtuk bizonyítani, hogy erre a telekre mi már régen valóban azt akartunk építeni).

A főváros 142 millió forintot biztosított kifejezetten erre a célra!

Így kezdődött. Közös tervező tervezte az áramátalakítót és a szolgáltatóházat, és közösen zajlott az építkezés első szakasza is. Bár az építő pontosan, szépen dolgozott, csak az első ütemre szerződünk velük, mert drágák! A második ütemre mi új tendert írtunk ki, és így - bár fél évvel később - 25 millióval olcsóbban lehet befejezni az épületet, és marad arra is, hogy gépi berendezést vegyünk, ne üresen induljunk.

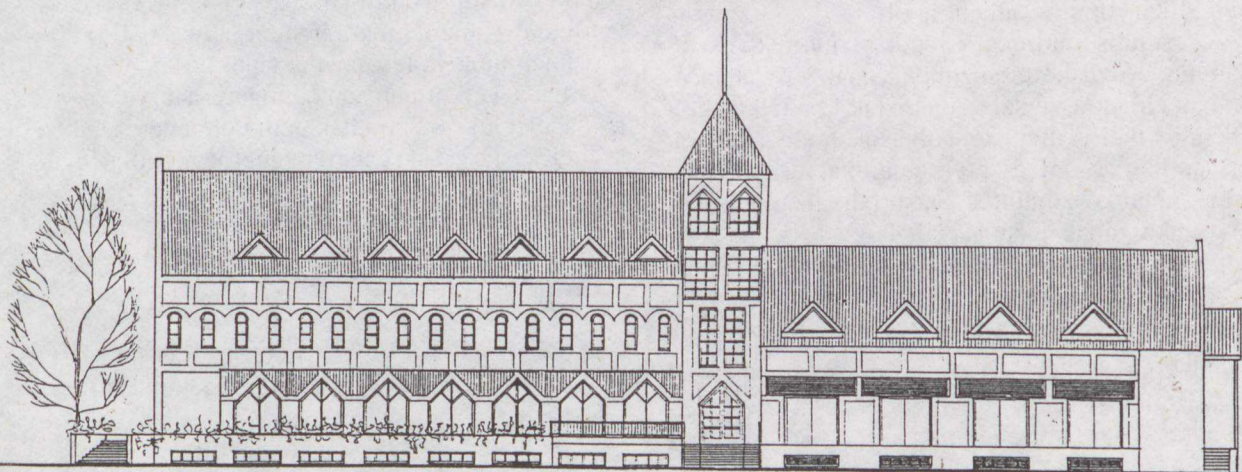
Nagyon bízom benne, hogy sokat fog lendíteni a dolgainkon a szolgáltatóház. Mert pl. a TMK műhelyünk jó néhány dolgot gyorsabban és olcsóbban meg tud csinálni, ha van helyük felszerelt műhelyben a munkavégzésre, lehetőségük a tárolásra (pl. a javítandó bútorokat nem egyenként kell behordani, illetve nem kell a tatarozás után még a könyvtárban bütykölgetni, és ezzel tovább húzni a nyitás idejét, a minőségről nem is beszélve).

Oda lehet helyezni az összes anyag- és eszköztárat, a szállítást és persze az autókat, amelyeknek a karbantartására is mód lesz (szerelőakna stb.). Oda kerül a kötészet és a nyomda, amely ugyan jelenleg a legjobban felszerelt üzemünk, de például az általuk használandó anyagok tárolása katasztrófális (a papír egy része minden évben tönkremegy).

Persze a fenti egységekbe tartozó vezetők és dolgozók is költöznek, ott kapnak irodát.

Így meglehetősen nagy tér szabadul fel a jelenlegi központi épületekben, lehetőség nyílik arra, hogy a olvasókat jobb körülmények között szolgáljuk.

G.I.: Köszönöm a választ, külön örömem, hogy végre örülhetünk valaminek.

KÖSZÖNTŐ

Profán módon a reklámszlogen jutott eszembe, mikor mácius 29-én a kedves invitálásnak eleget téve elmentem a lőrinci könyvtár ünnepi estjére. Jó ide bémenni...! Idestova tíz éve ez az ember érzése, s ami a csodálatos, nem kopik az idővel. Változatlan a rend a gazdag állományban, az otthonos légkör, de természetesen változnak a szép növények, a gyakorta megrendezett kamarakiállítások, amelyek sokszor - mint épp most is - a népművészetet igyekeznek közel hozni a látogatókhoz.

Az összejövetel elsődleges célja a könyvtáráépület tizedik születésnapjának megünneplése volt. Aki ismerte a korábbi helyiséget az tudja, hogy milyen óriási előrelépés volt a városközponttól oly távol lakóknak ez az új épület. Sokkal több dokumentum elhelyezését, többféle szolgáltatás megszervezését tette lehetővé, a kerületben egy új kulturális centrum kialakítását jelentette. S aki ezt a könyvtárat „megesinálta” - *Farkasné Dóczy Erzsébet* - megtett mindent, hogy a körülményekben rejlő lehetőségeket kiaknázza. Az ő jó ízlését, szakmai hozzáértését dicsérik az említett pozitívumok, amelyeket jól szervezett munkatársi gárdával sikerült elérnie.

Ez a születésnap megemlékezés hangulatában és tartalmában egyaránt méltó volt a könyvtárhoz és Erzséhez, aki híven önmagához ezt az alkalmat használta fel arra, hogy elköszönjön a könyvtártól, nyugdíjba vonulása alkalmából.

Az est műsorát Lukács Sándor színművész szolgáltatta. Közismert sanzonok, saját, prózában és dalban előadott versei váltakoztak klasszikus költők műveivel. A megjelent olvasók, kollégák, barátok láthatóan jól érezték magukat és abban a reményben köszöntötték Erzsit pályája egyik fontos szakaszának lezárásánál, hogy a benne lévő tetterő, fantázia és lendület a későbbiekben még hasznosulhat a könyvtár, a kultúra javára.

Mint régi kollégája és közeli jóbarátja kívánok hozzá jó egészséget!

Gál Györgyné

Az *Örmezei lakótelep* közkönyvtári ellátása kezdetektől megoldatlan. A gondok enyhítésére a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár 1978-ban a Menyecske utcai iskolában kialakított egy 78 m²-es gyermekkönyvtárat, de csak részben oldotta meg a problémát.

A terület közkönyvtári ellátása érdekében a FSZEK vezetősége is nagyon jó megoldásnak találta az Önkormányzatnak azt az elképzelését, hogy az iskola épületének egy, az oktatás számára nélkülözhető részben új könyvtárat alakít ki.

Az új könyvtárral szemben megfogalmazódott szakmai elvárások a következők voltak:

- a lakóterület felől közvetlenül megközelíthető legyen;

- alapterülete alkalmassá tegye nagyobb állomány elhelyezését;

- gyermekek és felnőttek kiszolgálását egyaránt el tudja látni;

- működtetése az iskolától függetlenül is történhessen (nyári szünet, esti órák stb.).

Az Önkormányzat elkészítette az átalakítás tervét. (ld. melléklet) Úgy gondoltuk, hogy a tanulmánytervben kialakított értékes, összefüggő terek lehetőséget adnak számos új (a jelenlegi könyvtárban nem kialakítható) szolgáltatás bevezetésére is. A tervezett alapterület alkalmas kb. 35 000 kötet gyermek-, szépirodalmi és ismeretközlő könyv, kb. 2000 kötetes kézikönyvtár és kb. 80 féléle napilap és folyóirat elhelyezésére. Egy időben 40 fős részére lehet kényelmes helyben olvasási, tájékoztatósi, tanulási valamint kölcsönzési lehetőséget biztosítani.

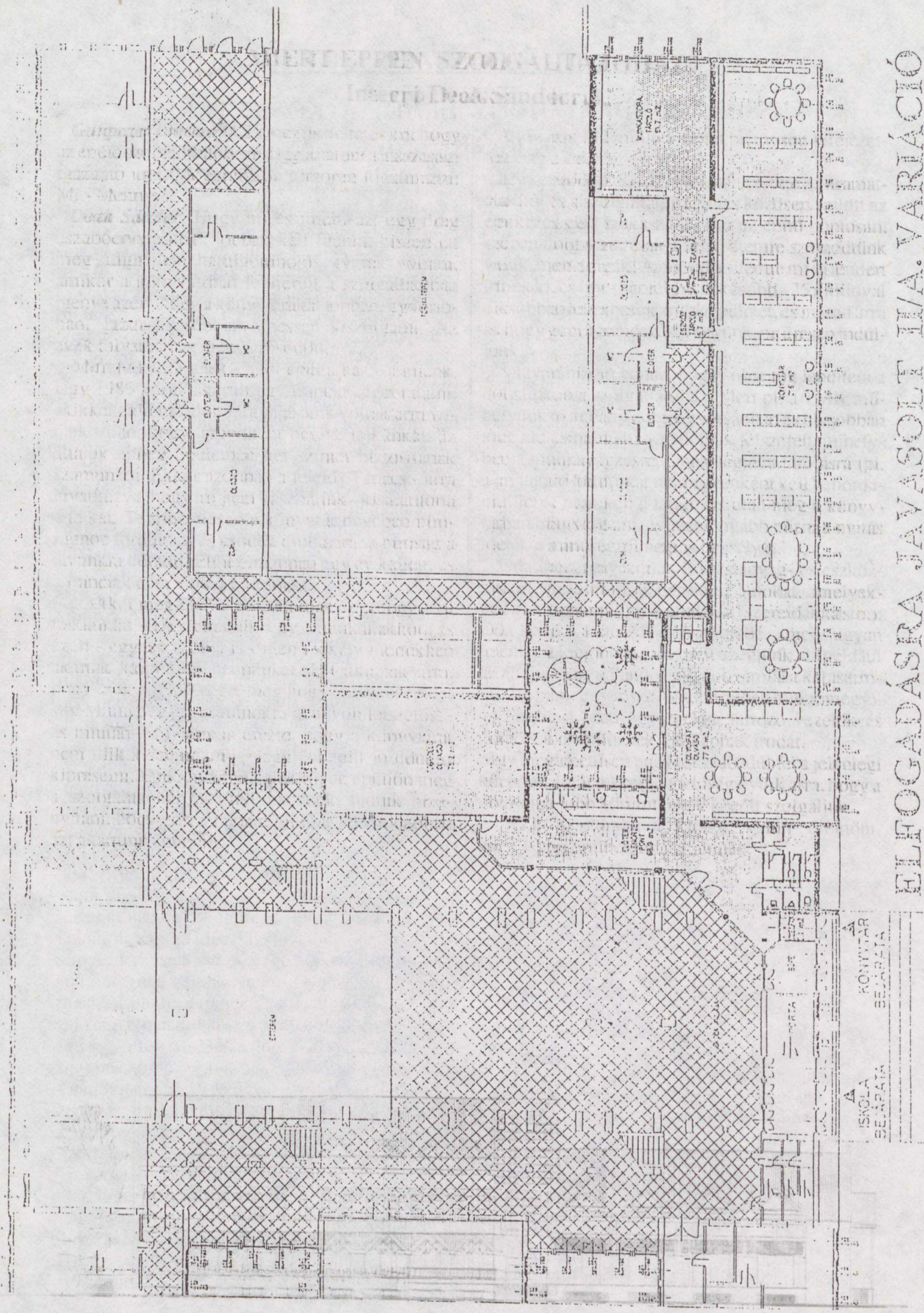
A különböző tevékenységhez szükséges terek egymástól jól elkülöníthetők, úgymint: a kölcsönzési, adminisztrációs övezet (a bejárat közelében), folyóirat olvasó, olvasóterem, könyvkiválasztó övezet.

A könyvek és folyóiratok mellett CD-k, számítógépes játékprogramok és videofilmek kölcsönzésére is lehetőséget nyújt a tervezett könyvtár. Számításaink szerint 1200 gyermek s kb. 1500 felnőtt olvasóra számíthatunk. Évi 35-40 000 látogató kereshetné fel a könyvtárat, akik 80-100 000 dokumentumot kölcsönözhetnek.

Az előző Önkormányzat támogatta a tervet, azonban a jelenlegi vezetőknek nem volt lehetőségük a kivitelezéshez szükséges összeget az évi költségvetésben biztosítani.

Reméljük, hogy álmunk előbb-utóbb megvalósul. Mi nem adjuk fel!

Fuchsné Fasang Márta
Horváthné Jakubecz Ilona

ELHOAGYÁSRA JAVASOLT II/A. VARIÁCIÓ

TESSÉK MONDANI, HOGY LEHET A KÖNYVTÁRBA BEIRATKOZNI?

- Nagyon egyszerűen - felelhetett erre az egyszerű kérdésre néhány évvel ezelőtt mosolyogva a könyvtáros. - Ami, egy-két esettől eltekintve (pl. háztartásbeli) igaz is volt. (Vagy ezt csak a régmúlt megszépítő messzesége mondatja velem?) A leendő olvasó kitöltötte a tasakot, mi ellenőriztük az adatokat, és az olvasó már kölcsönözhetett is.

Ám változtak az idők és gondjaink egyik legfőbb okozójaként a személyi igazolvány rovatai. Ugyanakkor a beiratkozni vágyók megszokott kategóriái (dolgozó, tanuló-diák, nyugdíjas) egyre bővültek: munkanélküli vagy szociális segélyben részesülők; munka nélküli, de munkanélküli igazolvánnyal még/már nem rendelkezők; önálló vállalkozók; segítő családtagok; diákigazolvánnyal rendelkező át-képzésben részesülők stb. A könyvtáros - az állományt védendő - természetesen kéri az ezen kategóriákat tanúsító igazolványokat. (A leendő olvasó számára sajnos, ez még koránsem ilyen természetes. Emiatt megszorodtak a csak másodszori alkalommal sikeredő beiratkozások.)

A változó idők több pozitív változást is hoztak. Létrejött a 18 éven felüli diákok alternatív beiratkozási lehetősége, bővült a kedvezményes áron beiratkozók és a térítéses szolgáltatásokat ingyenesen igénybe vevők, valamint az igénybe vehető könyvtárak köre.

Képeink: Doré Don Quijote illusztrációi

Mindezek következtében megnőtt a beiratkozási szabályok és a könyvtárhasználati lehetőségek ismertetésére fordított idő. A leendő olvasónak ugyanis joga, hogy a számára (családja számára) legkedvezőbb beiratkozási módot válassza. Ilyenkor kezdődnek az „akkor talán a kedves nagymama...” kezdetű tanakodások a pulnál. (Köztudott, mennyire lecsökkent azon „dunaj” családok száma, akik a könyvtárat használó összes családtagot beiratják.)

Megnőtt az adatok ellenőrzésével töltött idő is, hiszen a személyi igazolvány mellett egyéb, a különböző olvasói kategóriákat bizonyító igazolványokat is át kell néznünk, egyeztetnünk kell. S miközben szorgalmasan körmöljük a tasakra a munkanélküli igazolvány sorszámát vagy a nyugdíjas törzsszámot, tudjuk, hogy sem a munkanélküli (szociális) segélyből, sem a nyugdíjból nem tiltható le az esetleges könyvtári tartozás. (Szerencsére az olvasó ezt nem tudja.) Arányos-e a beiratkozás adminisztrációjára fordított idő és energia az esetleges behajthatóság hatásfokával?

Mindezek a kérdések akkor merültek fel bennem, amikor a *Családi könyvtárosi műhely* februári összejövetelén megismerkedtünk a Használati Szabályzat beiratkozásra vonatkozó részének új értelmezésével. A legfontosabb változások (lehet önkényesen kiragadva): lehet jótálló a munkanélküli is, aktív dolgozó viszont csak akkor, ha munkahelyi igazolást hoz. Minél több olvasóra vágyó, ám az állományt is védeni kívánó könyvtárosi lelkünk végképp összezavarodik. Részint örülünk, hogy ezután könnyedén olvasónk lehet az a gyerek, aki eddig nem tudott beiratkozni, a szülő/k/ munkanélküli/ek/ volt/ak/ és jótállóként számbajöhető nagyszülővel sem rendelkezett. Lelkesedésünket csak az csökkenti, hogy e rendelkezéssel elvileg nőtt azon olvasóink száma, akiknek könyvtári tartozása a „behajthatatlan” sóhajjal írható le. Nem örülünk viszont annak, hogy a munkahelyi igazolás kérésével nehezebbé válik a dolgozó szülők gyerekeinek beiratkozása. Ráadásul kérdéses, hogy a munkahelyi igazolás - lévén egy hónapi érvényű - mennyivel nyújt majd több garanciát az esetleges könyvtári tartozás behajtására. Nem beszélve a munkahelyet változtató - de annak bejelentését számkra ellenőrizhetetlenül elmulasztó - jótálló esetéről. Vagy arról a pikáns helyzetről, amikor a munkahelyi igazolással rendelkező jótállóról - derült égből behajthatatlanként - egyszercsak kiderül, hogy valójában gyes-en, gyed-en van. (Munkahelyi igazolást egyébként csak a jótállótól kell majd kér-

nünk.) (Varietas delectat.) Ugyanannak az olvasónak plusz kétszáz forintért készségesen elhisszük igazolás nélkül is, hogy valóban ott dolgozik, amit a tasakra ráír. A gyereket beiratni szándékozó szülő nem érti. Mi sem. Csak remélni tudjuk, hogy ezek a kétszáz forintok - ha csak összkönyvtári, hálózati szinten is -, de fedezik az éppen aktuális könyvtári tartozásokat. Fedezik? A szülő tanácstalanul áll a kőszívű könyvtáros előtt, majd - mivel gyermekének szüksége van „A kőszívű ember fiaí”-ra -, dönt: ő iratkozik be a könyvtárba. S míg kitölti a tasakot, leplezetlen irigységgel nézi a jelenlétében akadálytalanul beiratkozott, a videorészleg felé távozó munkanélkülit (aki a kedvezményes beiratkozási díj nyolcszorosát is elköltheti, akár hetenként is). A könyvtár nyert kétszáz forintot és statisztikailag (?) elveszített egy gyerekolvasót.

Bevallom, nem tudom, mi lenne (van-e) optimális megoldás. Lehet, hogy fenti gondjaink kizárólag a személyi igazolvány rovatainak újbóli bővülésével oldódnak meg. A beiratkozási anomáliákkal pedig valószínűleg mindaddig együtt kell élnünk, amíg beiratkozási szabályainkban egymással ellentétes (állományvédelmi és szociális) szempontok érvényesülnek egyidőben. Ám biztos, hogy napi munkánkat jelentősen megkönnyítené egy olyan szórólap, amely a beiratkozási szabályokat és lehetőségeket részletesen értelmezve a leendő olvasóra bízna a számára legkedvezőbb / legegyszerűbb beiratkozási mód kiválasztását. E szórólap másik oldala részletesen ismertethetné a leendő olvasóval olvasói jogait (kedvezmények) és a beiratkozással a könyvtárral szemben vállalt kötelezettségeit. Így a könyvtárosnak a beiratkozáskor lényegesen több ideje jutna a konkrét könyvtár bemutatására. Több ideje jutna a már beiratkozott olvasókkal való foglalkozásra, a tájékoztatásra, esetleg a kölcsönzés adminisztrációját mellőző, ám kabátja zsebében könyvtári dokumentummal távozókra, az állomány gondozására. ... Egyszóval a klasszikus értelemben vett könyvtárosi munkára, amelynek változatlan (netán emelkedő) színvonalát szakmai lelkiismereteinken túl joggal kérhetik számon rajtunk olvasóink. De ez már egy másik történet.

Berta Éva

LEHULLT A LEPEL

A BÖRZSÖNY UTCÁRÓL?

A lepel-eltologatók és huzogatók gyűltek össze a könyvtárban, hogy az elmúlt 30 évről beszéljenek nekünk.

Többek között megtudtuk, hogy Kovács Györgyi már ifjú leány korában sem szeretett a függöny mögött esüesülni. S a könyvtáraink létszámát növelő (60-as évek) függöny elhúzásával Vida Emít is folyamatos pletykára kényszerítette. Barátságuk a közös hétfégi olvasósalogatásból ered, hiszen Emi egyetemi éve alatt hétféteken dolgozott a könyvtárban. Hétközbeni belátogatása gyakran pánikszerű zavart keltett, mindenki rohant a naptárhoz. Csak nem szombat van?

Érdekességeink között említhetjük: biztos forrásból tudjuk, hogy legifjabb könyvtári alkalmazottnak Csoma Éva (most központi olvasószolgálat), aki édesanyja hasában több hónapon át szolgált az olvasni vágyókat. Vajon a közalkalmazotti idejének kiszámításakor figyelembe veszik ezt az időt?

Most mindenki azt várja, hogy anekdotákat írjunk, nem tehetjük. Bár jobbnál jobb történeteket hallottunk, s több kazettát is teleröhögtünk, de ebből közreadni semmit nem tudunk. Aki ismeri a jelenlévőket - Kovács Györgyit, Vida Emít, Havas Katit, Maruszkai Józsefet - márpedig mindenki ismeri őket, annak nem kell eszetelnünk, hogy miért.

De tanulsággal szolgálhatunk: soha ne hívj össze 4 olyan embert, aki folyton kávé-t iszik, „emlékszel” címmel történetekkel bombáz és nem hagyja, hogy komoly dolgokról faggasd. S mi mit mondhatnánk még? Mindenki jöjjön el a Börzsöny utcába, s ha beleszagol a levegőbe, találkozik azzal az ember- és szakmaszeretettel ami összeköti nemesak ezt a négy embert, hanem mindnyájunkat.

Hueskóné Kovács Mária
Kiss Katalin

KÉT KIS TÖRTÉNET

I.

SÁRGA KUTYA

Néha nem tudok nem gyerek lenni. A múltkor találtam egy tenyérműanyag gemkapcsot a kölcsönzőpulton. Valami megjegyezhetetlen nevű cég reklámötlete, s könyvjelzőként használva pottyantott elő valamelyik könyvből. Mindjárt kiszúrtam magamnak. Kézbe vettem, forgattam, majd középső ujjammal lejjebb nyomtam a rövidebbik szárát. Próbálgattam, hajlítgattam, s rá kellett jönnöm, hogy ez egy nagy fehér kutya.

Amikor már meglehetősen ügyességre tettem szert a kezelésében, s pillanatnyi szünet mutatkozott a forgalomban, odafordultam vele a kolléganőmhöz: látjátok, ez itt egy kutya! Nagy, fehér kutya. Tátott nagy száját a kutya, tátott kisebbet, majd morogva, békélve visszavonult. Szelíd, jólnevelt volt ez a kutya.

Nem volt sikere a kutyának, megmosolyogták, idétlenségnek tartották részemről az efféle játékot. Meg is mondták, hogy nem illik már hozzám, így majd negyvenévesen az ilyen móka. De én nem keseredtem el, nem is törődtem velük... Jó, nem kutyáztunk tovább, a kutyát elküldtem aludni a talált tárgyak fiókjába. Hosszan, csendesen aludt. A továbbiakban úgy viselkedtem, mint meglelt, normális könyvtáros. Ebben nem volt hiba, senkinek sem szűrt szemet.

Délutánra megnőtt a forgalom. A kutyáról valahogy meg is feledkeztem. Bár ezt sem állíthatom ennyire határozottan, mert néha éreztem némi kísértést, hogy előhívjam, megsimogassam, megétessem, vagy hagyjam, hogy sündörögjön ott körülöttem minden feltűnés nélkül, néha helyére parancsoljam, majd engesztelően intsek neki: hadd mozogjon, hízelkedjen még egy kicsit... Kutya. Hát nem egy jó szó ez? Kutya. Izlelgessék csak: kutya...kutya.

Délután (mikor már kornyadozni kezd a délután) jött egy kislány az anyjával. Az anyja jelentéktelen figura volt, konszolidált, visszafogott, társadalmitag betagozott, a kislány (még nem járhatott iskolába) viszont kicsattanóan eleven. Lábujjhegyezve elém dobta a Grimm testvérek mesekönyvét az asztalra. Áthajoltam a kölcsönzőpulton, szétálló copfjaiból rögtön láttam, hogy emberemre akadtam. Kihúztam a fiókot, elővettem a kutyát. Csattogtatta a fogait, sok nagy száját tátott, biztosan nagyon éhes volt már a kutya. Kicsit oldalt tartottam, nehogy elijesszem a csöppséget. Látod, ez egy kutya. Nagy, fehér kutya. Az én kutyám - mondtam. A kislány bólogatott. Nézte a kutyát. Ekkor a kutya hirtelen, játékosan elkapta a bal kezem inge ujját. Verte kétoldalt a pofájához. Jól szétrágincsálta a gerincét, végzett vele, mint egy pocokkal. Azután megnyugodott. Lógó nyelvvel odasonfordált a kislányhoz. Mielőtt kértem volna, megsimogatta. Szép hosszú szőrű az én kutyám. Azután azt mondta, hogy neki is van egy ilyen kutyája, az unokatestvéréitől kapta, a Zsoltitól, csak az egy sárga kutya. Mire megkérdeztem, hogy nem harpós-é az a sárga kutya. Ő megnyugtatóan, hogy nagyon szelíd, barátságos, és teljesen szobatiszta az ő kutyája. Akkor megnyugodtam. Szó szót követett, jól elbeszélgettünk, s a végén abban egyeztünk meg, hogy elcseréljük mi ezt a két kutyát. Az alkut én kezdeményeztem, s mindjárt oda is adtam - bárnehéz szívvel - az én nagy, fehér, hosszú szőrű kutyámat. A kislány boldogan fogta magához, s megígérte, ha jön legközelebb, elhozza nekem a sárga kutyát.

Boldog és izgatott vagyok. Várom a napot: lesz egy sárga kutyám.

II.

HANGLEMEZEK

Nincs egy hónapja, kétszer is kilopták a lemezjatszónkból a tűt.

Nem mondom, a készülék még szocialista relációban mérve is lepusztult, ócskának számít, de azért köszörült amíg lehetett. Most képzeljék el, még hetvennyolcas fordulatot is tudtunk rajta állítani. Emlékeznek még? Németh Lehel, Karádi Katalin, Békeffy-slágerek, sok-sok filmzene, operett... Ó, nem sorolom. „Lesz maga jusztis az enyém, csak az enyém, az enyém...”

Szóval kilopták a tartaléktűt is. Nem is lenne az olyan rettenetes, ha lehetne beszerezni másikat.

De nem lehet. Egy ilyen készülékhez égen-földön be nem szerezhető már a kiegészítők, legfeljebb az uralon túl. Próbálkoztam már melegített, hajlított gombostűvel, klammbetéttel, ziherejsszel, - mindhiába. Nem tudtam fókosán fogni a készülék lelki magvát. A dolog most ennyiben tart.

*

Igen lepusztult a hanglemez állományunk. Mennyiségre még így-úgy megteszi, de a minőségre jobb, ha nem beszélünk. Pattognak, akadnak, (nyúlnak, nyavukkolnak) már ezek a lemezek.

Ha ment mondjuk Mendelssohn E-moll hegedűversenye, már tudtam, mikor kell odaszaladnom, és odább billenteni a kart, hogy ne egy végtelenített, zárlatos hegedűszólót kelljen hallgatni az idők végetéig. (Inkább szaladnék most is.)

*

A helyzet az, hogy nincs most zenénk. Nem tudunk finoman, halkán, fikonyosan háttérzenélni. Egy színe-visszája leáldozott ezzel könyvtári szolgáltatásunknak, mert sokan igényelték, mások viszont nagyritkán panaszként említették föl, hogy muzsikálunk.

A hagyományos hanglemezek egyébként is kezdenek divatjamúlttá válni. Jönnek az újabb, fajább dokumentumok. Itt a nővérke, a CD lemez, de készüléknek is van már túlhaladóbb, a lézer lemezjátszó. Az igénylők ilyen tekintetben megoszlanak.

Vannak vájtfülűek, proccolók, sznobok. Akadnak persze másfajta is, (normálisak, megengedem). Én nem tartok igényt az ítélezésre. Ismeri mindenki a fajtájukat.

Több az annál, hogy idejétmúlt már a hanglemez. Bealkonyult a negyvenötös fordulatszámúnak, de végét járja a harminchármas is. Nincs rá igény. Vanni van még, de egyre ritkább, és igen szeszélyesen keresett.

Tartjuk még mi is a régi lemezeket. Vásárolni már nemigen vásárolunk. Nagy hasznot nem hoznak már a háznak. Egyre több rájuk a panasz. Efölött közmegegyezéssel elsiklunk: kölcsönzők, könyvtárosok. Tudjuk, hogy beteljesülőben a sorsuk.

Tartjuk még őket konok nosztalgiával, bár hasznot már nem hajtanak; elvannak, mint jószívű, mosolygós nagyanyók a családban.

Koncz Károly

IRÁNY FINNORSZÁG

Könyvtárunk Egyiptom után Finnországot állította olvasószervezési kulturális kampányának központjába. Ehhez két nagyvonalú szponzort talált: a Suni Travel-t és a Finnair-t.

A záróestre nagy érdeklődés mellett került sor március 22-én a Wenckheim-palotában. A program fővédnöke Pertti Torstila úr volt, s részt vett a svéd nagykövet is. A műsort Pozsgay Imre, a Magyar-Finn Társaság elnöke nyitotta meg.

Az első részben Sibelius-, Merikanto-művek, népdalok szerepeltek a Kalevala kórus (karnagy: Gerenday Endre), Rásonyi Leila hegedűművész és Kukely Júlia előadásában, majd az Állami Operaház balettáncosai által előadott pas de deux-re került sor. (Az utóbbi produkcióhoz a Diego Szőnyegáruház is hozzájárult egy balettszőnyeg ajándékozásával, melyet a jövőben megrendezendő táncos programokon is használhat a könyvtár.) A balettszámokat Rijsz Edit és Sárközi Gyula, ill. Bacskai Ildikó és Tengler Tamás adták elő.

A második részben Magyarország köszöntötte Finnországot: Hornai József, Kálmándi Mihály, Kassai István, Dráfi Kálmán közreműködésével. Papp János színművész Runeberg verseket szavalt. Rohonyi Anikó Pfeiffer Gyula karnagy zongorakíséretével temperamentumos „magyarossal” zárta a gálát.

A műsorról Bagdi Marianna tollából olvashattunk beszámolót az Új Magyarország április 8-i számában.

TOP-LISTA

Március hónapra vonatkozóan mindössze 26 egységből küldtek szavazatot, ezek összesen 102 cím között oszlottak meg.

A legkeresettebb könyvek tehát:

1. Chang, Jung: Vadhattyuk	7 szavazat
2. Milland: Scarlett gyermekei	5 szavazat
3-6. Haley: Királynő I-II.	3 szavazat
J. Jones: Szerlem az Antillákon	3 szavazat
Ripley: Sötét arany	3 szavazat
Wouk: Hajnalcsillag	3 szavazat

NYILVÁNOSSÁG

Március 22-én került megrendezésre a Központi Könyvtárban az olvasószervező mozgalom záróestje.

Március 29-én olvasók és kollégák körében ünnepelte 10. születésnapját a Thököly úti könyvtárunk. A megnyitó beszédek után (Schiffer János Budapest főpolgármester-helyettes, a kerületi alpolgármester, Kiss Jenő főigazgató) Lukács Sándor önálló előadástje szórakoztatta a jelenlévőket.

Április 8-án a belvárosi régió vezetősége és szervezési csoportja beköltözött a Rökk Szilárd utcai könyvtárba.

A könyvtár fiatal dolgozói április 5-én a könyvtárosképzésről, az erőforrás-átosztásáról faggatták a főigazgatóhelyettest.

A következő találkozóra május 3-án 9 órakor kerül sor.

Április 10-14-ig vidéki főiskolai hallgatók gyakoroltak kerületi könyvtárainkban.

Biblioterápia a gyakorlatban címmel folytatódott a márciusban indult előadássorozat a családi könyvtárosok műhelyén (április 12-én).

A gyermekkönyvtárosi műhely tagjai április 19-én tartották soron következő összejövetelüket.

Május 17-én 9 órától a gyermekkönyvtárosok műhelyén Szávai Géza: Irodalmi játékok címmel tart előadást. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

A családi könyvtárosok műhelye június 17-én, szombaton Salgótarjánba készül szakmai tapasztalatszerzésre. Jelentkezés: Hucskóné Kovács Mária, 157-58-08.

Összeállította:
Kiss Katalin

SZEMÉLYI HÍREK

Nyugdíjba vonultak:

Ottovainé Ecsedi Katalin I. ker. főkv. vezető
1995. VII. 14.
Farkasné Dóczy Erzsébet XVII.I ker. főkv. vezető
1995. VII. 14.
Várhalmi Lászlóné könyvtáros XVIII. ker. kv.
1995. VII. 31.
dr. Csománé Kószegi Anna könyvtáros II. ker. kv.
betegsége miatt 1995. VI. 01.
Kiss Edit Szerz. Feld. oszt. csoportvezető
1995. V. 15.

Állás:

KESZ. keres /belső dolgozót/
D. kat. könyvtáros
C. kat. könyvtáros asszisztent

Újszülött

Ráczné Forgács Anitának Gergely nevű kisfia született

A szülőknek és a kisfiúnak jó egészséget kívánunk.

Szerkesztőbizottság

Pobori Ágnes elnök
Katsányi Sándor felelős szerkesztő
Gujgiczer Imréné, Havas Katalin,
Hucskóné Kovács Mária, Olasz Mihályné,
Szatmári Istvánné, Szecsei Lászlóné

Felelős kiadó: Kiss Jenő főigazgató

Megjelenik havonta

Ára: 10.-Ft

Előfizetési díj egy évre 120.-Ft
Készült a FSZEK sokszorosítójában

Táskaszám: 95/119

Eng. szám: III/UHB/30/1981

ISSN 0139-1917